

Tình online có làm đi u lý thú

Ch&# t&#i thay cho m&#y chú Vi&# t ki&# u.

Nàng hai m&#i, t&#p t&#nh b&#c vào yêu,
Chàng sáu hai, tu&#i x&# chi&# u s&#ng d&#y.
Yêu say đ&#m, yêu ch&#ng c&#n che đ&#y,
T&# quen nhau, chàng c&#m th&#y yêu đ&#i.

Tóc hoa r&#m, c&#p m&#t ki&#ng đ&#i m&#i,
Chàng nhu&#m m&#i, r&#i ch&#i thêm ki&#ng mát.
Ch&#i mái tóc y chang Châu Nhu&#n Phát,
S&#a đáng đ&#i ch&#ng khác L&#u Đ&#c Hoà.
Chàng tin r&#ng mình có s&# đào hoa,
Nên m&#i b&#t đ&#c m&#t cô b&#n hí.

Nh&#ng chuy&#n đ&#i có nhi&#u khi phi lý,
V&#a quen nhau m&#i ch&# m&#t tháng tròn.
Nàng thì th&#m, "Anh yêu có nh&# hôn?
Đúng m&#t tháng, t&#ng em quà k&# ni&#m."
Dân c&#t c&#, c&# m&#t đ&#i c&#n ki&#m,
Chàng nghe xong ch&#t l&#m n&#a con ng&#i.

Nh&#ng vì yêu nên cũng ráng g&#ng c&#i,
Ra nhà bank rút ti&#n mua chi&#c nh&#n.
Đ&#c vài hôm nà&#ng l&#i làm m&#t gi&#n,
"Nói yêu em mà ch&#ng hi&#u cho em
Chat &# ngoài d&#ch v&# h&#ng t&# nhiên,
Anh hãy g&#i ít ti&#n mua vi tính."

Đang khi yêu, chàng gi&#ng nh&# th&#ng lính,
Ch&# cú&#i đ&#u nghe l&#nh c&#a quan bà.
M&#t ngàn đô, nghĩ l&#i cũng xót xa,
Nh&#ng thôi k&#, đ&# vui lòng ng&#i đ&#p.
Bóp c&#a chàng c&# m&#i ngày m&#i x&#p,
R&#i m&#t hôm ng&#i đ&#p l&#i phán r&#ng,

"T&# nhà em ra ngoài ph&# ch&#ng g&#n
Em c&#n có m&#y ngàn mua A-m&#c."
Say men tình, chàng tr&# thành th&#ng ng&#c,
Còn bao nhiêu cũng "ma róc" đem dâng.
Vì đã l&# m&#o danh là bác sĩ,
Có l&# đâu nghèo h&#n bác th&#ng B&#n.

Chàng k&#t quá rút d&#n ti&#n tín d&#ng,
Đ&# g&#i v&# cung ph&#ng cho ng&#i th&#ng.
Tr&#i xui chi cái c&#nh đ&#i ngang trái,
Chàng đi làm, nà&#ng l&#i đ&#c lãnh l&#ng.
R&#i m&#t hôm, chàng quy&#t đ&#nh h&#i h&#ng
V&# Vi&#t Nam thăm ng&#i tình bé nh&#.

T&#m giã bi&#t v&#i cu&#c đ&#i c&#t c&#,
Khoác vét-tông làm bác sĩ chuyên khoa.
Đ&#n phi tr&#ng mãi ch&#ng th&#y nà&#ng ra,
Chàng nôn nóng v&#y taxi đi ki&#m.
Tìm đ&#n n&#i n&#i m&#ng vui t&#t l&#m,
Nà&#ng đang ng&#i âu y&#m v&#i m&#t ng&#i.

Chàng ngh&#n ngà&#o không nói đ&#c m&#t l&#i,

Khi nàng hỏi, "Bác ơi, tìm ai đó?
Tôi với bác chia tay gặp mặt nhau
Sao bỗng nhiên là người quen vô cớ?"
Gã thanh niên bỗng chồm lên, hùng hăng
"Ông đi mau, tui xuất chớ bây giờ."

Chàng buồn thiu đưa cặp mắt nhìn thẳm,
Đón taxi đi tìm khách sạn.
Trở về Mẹ sống chuốc ngày buồn chán,
Chàng mới thấy muôn kiếp phận đàn bà.
Đôi khi nghĩ nghĩ lại thấy xót xa.